

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617201614
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5617201614.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: S. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. P. XX, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 2.819,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10Csp/40/2017-174 zo dňa 10. septembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v poradí prvom výroku, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.995,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.995,66 eur od 24. 09. 2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v poradí treťom výroku o trovách konania, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 10Csp/40/2017-174 zo dňa 10. 09. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.995,66 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.995,66 eur od 24. 09. 2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,60 % (výrok III.).

V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 27. 02. 2017, v spojení s jej doplneniami a zmenami, domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.819,23 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.093,85 eur od 27. 02. 2017 do zaplatenia, predstavujúceho plnenie žalobcu na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500026662 zo dňa 18. 06. 2013, č. 8500025595 zo dňa 29. 05. 2013, č. 8500042840 zo dňa 18. 05. 2014, č. 8500039135 zo dňa 20. 01. 2014 a č. 8500015492 zo dňa 27. 09. 2012, na ktoré žalovaný nemal nárok z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov.

Súd citujúc ust. § 39, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 563 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f), j), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv o spotrebiteľských úveroch medzi stranami sporu (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) žalobe žalobcu čiastočne vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej čiastočnú dôvodnosť. Konštatoval, že žalobca sa žalovaného nároku domáhal právnym dôvodom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré

malo vzniknúť na strane žalovaného plnením na základe zmlúv o spotrebiteľských úveroch nad rámec istiny poskytnutých úverov. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili zmluvy o poskytnutí revolvingových úverov dňa 29. 05. 2013, 20. 01. 2014, 18. 06. 2013, 18. 03. 2014 a 27. 09. 2012, v ktorých si dojednali poskytnutie úverov žalovaným žalobcovi. Žalobca sa zaviazal poskytnuté úvery vrátiť, spolu s dojednaným úrokom, v mesačných splátkach. Zmluvy o úvere boli uzatvorené medzi dodávateľom a spotrebiteľom, preto súd predmetné zmluvy posúdil ako spotrebiteľské zmluvy a poskytnuté úvery ako úvery spotrebiteľské, na ktoré sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. Po vykonaní prieskumu náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z. súd nemal preukázané dojednanie o termíne konečnej splatnosti úveru v úverových zmluvách. V stranami sporu uzavretých zmluvách o spotrebiteľských úveroch je v časti zmlúv „Splatnosť úveru“ uvedený údaj o počte splátok, s ktorým údajom nie je možné zamieňať termín konečnej splatnosti úveru, ktorý musí byť v zmluve určený jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti o jeho možnom výklade. Povinnosť dojsť k termínu konečnej splatnosti úveru priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemôže byť nahradená ani jednostranným vyhlásením veriteľa v oznámení o schválení úveru.

Súd tiež nemal za preukázané platné dojednanie RPMN, ktoré je v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. rovnako obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázanú existenciu dvoch platných, vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle zmluvných strán v časti údaju o RPMN, keď výška RPMN je v návrhoch žalobcu na uzavretie zmluvy iná ako v prijatiach návrhu, v ktorej súvislosti poukázal na ust. § 44 ods. 2 vety prvej Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na absenciu povinných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) zákona č. 129/2010 Z. z. v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzavretých medzi stranami sporu potom súd v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) (pri zmluve číslo 8500015492), resp. b) (u ostatných zmlúv) cit. zákona úvery poskytnuté žalovaným žalobcom vyhodnotil ako bezúročné a bez poplatkov. Žalovanému ako veriteľovi preto prislúchalo len právo na vrátenie reálne poskytnutých peňažných prostriedkov (istiny úveru).

Pokiaľ si žalovaný započítal na pohľadávky žalobcu na vyplatenie dojednaných úverov odplatu za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok, dojednanú v čl. 8.1. zmlúv, súd k uvedenej odplate ako ku dôvodnej pohľadávke žalovaného neprihliadol, vyhodnotiac dojednanie uvedené v čl. 8.1. zmlúv ako neplatné pre jeho rozpor s dobrými mravmi, keď uvedené dojednanie neukladalo žalobcovi povinnosť zaplatiť odplatu v prípade, ak požiada o odklad splátok, ale už aj za samotnú možnosť požiadať o takýto odklad, a to bez ohľadu na to, či tak v budúcnosti učiní alebo nie.

Keďže žalobca plnil žalovanému nad rámec skutočne poskytnutej výšky úverov, ktoré sa považujú za bezúročné a bez poplatkov, na strane žalovaného vzniklo v sume plnenej nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu. Žalovaný poskytol žalobcovi na základe zmluvy č. 8500026662 peňažné prostriedky vo výške 1.284,25 eur a žalobca zaplatil žalovanému celkovo 2.135,42 eur, bez právneho dôvodu preto plnil 851,17 eur. Na základe zmluvy č. 8500025595 poskytol žalovaný žalobcovi prostriedky vo výške 1.027,21 eur, žalobca zaplatil celkovo 1.845,12 eur, bez právneho dôvodu preto plnil 817,91 eur. Na základe zmluvy č. 8500042840 poskytol žalovaný žalobcovi prostriedky vo výške 1.021,40 eur a žalobca zaplatil celkovo 1.271,16 eur, bez právneho dôvodu preto plnil 249,76 eur. Na základe zmluvy č. 8500039135 poskytol žalovaný žalobcovi prostriedky vo výške 1.027,21 eur, žalobca zaplatil celkovo 1.202,22 eur, bez právneho dôvodu preto plnil 175,01 eur. Na základe zmluvy č. 8500015492 poskytol žalovaný žalobcovi prostriedky vo výške 1.284,25 eur a žalobca zaplatil celkovo 2.009,63 eur, bez právneho dôvodu preto plnil 725,38 eur. Na strane žalovaného preto vzniklo bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 2.819,23 eur.

Na základe námietky premlčania vznesenej žalovaným súd nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia na základe zmluvy č. 8500026662 vo výške 17,47 eur, o ktorú sumu preplatil žalobca úver poskytnutý žalovaným dňa 16. 02. 2015, vyhodnotil ako premlčaný, keď žaloba bola súdu doručená až dňa 27. 02. 2017. Žalobcovi preto z uvedenej zmluvy prislúchalo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 833,70 eur. Vo vzťahu k zmluve č. 8500025595 súd za premlčaný považoval nárok žalobcu predstavujúci úhrady nad rozsah poskytnutého úveru dňa 08. 10. 2014 vo výške 1,43 eur, dňa 18. 11. 2014 vo výške 15,- eur a dňa 16. 02. 2015 vo výške 64,29 eur, spolu 80,72 eur. Žalobcovi preto z uvedenej zmluvy prislúchalo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 737,19 eur. Vo vzťahu k zmluve č. 8500042840 súd nárok žalobcu vyhodnotil ako nepremlčaný, keď k úhrade úveru nad poskytnutý úver došlo až splátkou zo dňa 19. 10. 2015, a teda ku dňu podania žaloby neuplynula subjektívna premlčacia doba. Žalobcovi preto z uvedenej zmluvy prislúchalo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 249,76 eur. Rovnako nepremlčaný bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k zmluve č. 8500039135, keď k vzniku bezdôvodného

obohatenia na strane žalovaného došlo prvýkrát splátkou uhradenou dňa 16. 11. 2015. Žalobcovi preto z uvedenej zmluvy prislúchalo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 175,01 eur. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavujúceho plnenia na základe zmluvy č. 8500015495, istina úveru bola uhradená ku dňu 06. 03. 2013, pričom uvedenou platbou už žalobca súčasne plnil žalovanému nad rámec poskytnutého úveru sumu 725,38 eur. Nakoľko uvedený nárok si žalobca uplatnil až návrhom na pripustenie zmeny žaloby doručeným súdu dňa 03. 04. 2018, v čase uplatnenia nároku už uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba.

Vychádzajúc z uvedeného súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, nárok na zaplatenie ktorého nebol premlčaný, vo výške spolu 1.995,66 eur a v zostávajúcej časti, t. j. v časti premlčaného nároku, žalobu zamietol.

Keďže žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, prislúchalo žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Vzhľadom na druh žalovaného nároku, t. j. vydanie bezdôvodného obohatenia, pri povinnosti na vydanie ktorého čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, súd priznal žalobcovi úroky z omeškania len odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom bol žalovaný povinný dlh splniť, t. j. nasledujúceho po doručení výzvy na plnenie. Žalobca nepreukázal inú kvalifikovanú výzvu na plnenie, preto súd za prvú výzvu na plnenie považoval samotnú žalobu. Žaloba bola doručená žalovanému dňa 22. 09. 2017, tento bol povinný dlh splniť dňom nasledujúcim, t. j. 23. 09. 2017 a dňom 24. 09. 2017 sa dostal s plnením záväzku do omeškania. Súd preto v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z priznaného plnenia 1.995,66 eur, od 24. 09. 2017 do zaplatenia a v zostávajúcej časti uplatnených úrokov z omeškania žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a v spore úspešnejšiemu žalobcovi priznal pomernú časť náhrady trov konania. Úspech žalobcu v spore predstavoval 1.995,66 eur, t. j. 70,80 %, jeho neúspech 823,57 eur, t. j. 29,2 %. Pomer úspechu a neúspechu žalobcu potom predstavoval 41,60 %. Súd preto priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,60 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej v zamietnutí žaloby aj v tej časti, v ktorej bolo žalobe vyhovené.

Nesúhlasil so záverom súdu, že zmluvy o revolvingovom úvere uzavreté medzi sporovými stranami neobsahujú platne dojednanú hodnotu RPMN, majú za to, že súd nezdôvodnil na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť, či vôbec ide o dohodnuteľný údaj alebo nie.

S poukazom na právnu úpravu ust. § 2 písm. i), § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. a súdnu prax uviedol, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávajú, preto sa účastníci zmluvy nemôžu na tejto náležitosti dohodnúť. Z rozsudku okresného súdu nie je zrejmé na základe čoho súd dospel k záveru, že údaj o RPMN navrhol, keď žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Otázka dohody o RPMN nebola zo strany súdu posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zákon č. 129/2010 Z. z. nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Samotný zákon napr. v § 11 ods. 1 písm. c) uvádza, že nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru, teda zákon aj na tomto mieste vychádza z určenia RPMN spôsobom stanoveným v zákone č. 129/2010 Z. z. a nie z toho, že pôjde o dohodnutý údaj. Na základe uvedeného tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov.

RPMN nepredstavuje predmet záväzku, je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ak teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, potom tento záver súdu je vecne nesprávnym.

Namietal tiež záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu konečnej splatnosti úveru.

V prvom rade poukázal na to, že uvedená náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle újijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru, pričom odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017.

Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná újijné právo, čo napokon viedlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom

nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a tiež preto, že údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa.

Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola zároveň v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti a spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 ohľadne splatnosti splátok uviedol, že nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou termínu konečnej splatnosti je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo z jeho strany splnené - žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru.

Napokon namietal aj správnosť priznaného nároku na úrok z omeškania, pokiaľ súd priznal nárok na úrok z omeškania vo výške 8 % ročne. Ak právnym dôvodom priznaného plnenia je bezdôvodné obohatenie, potom toto vzniklo v dobe, keď výška úroku z omeškania bola 5 %.

Ako závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej žalovaný odvolaním napadol aj výrok o náhrade trov konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny a riadne zdôvodnený. Uviedol, že podmienky zmluvy neboli individuálne dojednané, zmluvy mu boli dané na podpis bez nejakého ďalšieho vysvetlenia alebo možnosti zmeny z jeho strany. Zo zmluvy vyplýva, že nebola splnená podmienka rozdelenia splátok na poplatky, istinu, úroky, dátum splatnosti a RPMN je v zmluvách navyše uvedená nesprávne. On ako spotrebiteľ sa nemal ako oboznámiť s tým kedy a v akej výške má splatiť istinu, poplatky a pod.

4. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu nereagoval.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalovaného a vyjadrenia žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v požadovanom rozsahu, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Okresný súd podrobne odôvodnil svoje závery vedúce k vyhovneniu žalobe v žalovaným napadnutej časti, vyjadril sa aj k tomu, prečo a z akých dôvodov námietky, ktoré žalovaný vo svojej obrane vzniesol, neakceptoval. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukazuje (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Odvolacia argumentácia žalovaného nebola spôsobilá vyvrátiť vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu, keď odvolateľ iba zopakoval skutkové tvrdenia a vecné otázky, s ktorými sa okresný súd vypořiadal už v písomnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

7. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaného odvolací súd uvádza, že v konaní nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvami o revolvingovom úvere č. 8500026662 zo dňa 18. 06. 2013, č. 8500025595 zo dňa 29. 05. 2013, č. 8500042840 zo dňa 18. 05. 2014, č. 8500039135 zo dňa 20. 01. 2014 a č. 8500015492 zo dňa 27. 09. 2012 je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalovaný závery súdu prvej inštancie v tomto smere ani nenamietal.

8. Pre spotrebiteľský úver sa v zákone č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom v čase uzavretia úverových zmlúv) z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy

sú vymedzené v § 9 ods. 2 uvedeného zákona. Ustanovenie § 11 ods. 1 cit. zákona následne vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

9. Jedným z dôvodov, pre ktorý okresný súd vyhovel žalobe žalobcu, bola absencia údaju o termíne konečnej splatnosti úveru v úverových zmluvách uzavretých medzi žalobcom a žalovaným (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.), v dôsledku čoho sú dotknuté úvery bezúročné a bez poplatkov, ktorá skutočnosť mala za následok vznik bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) na strane žalovaného, a to v rozsahu sumy zaplatenej žalovanému žalobcom nad rámec poskytnutej istiny úveru.

10. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, odvolací súd uvádza, že hlavný význam ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spočíva v tom, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti zo zmluvy. Vyžaduje sa teda presná špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Čo sa týka konečnej splatnosti úveru, odvolací súd konštatuje, že táto musí byť uvedená v zmluve spôsobom umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Zákonodarcu vyžadovaním uvedených náležitostí kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa, ktorému musí byť zo znenia zmluvy zrejmé, kedy presne nastane posledný deň splatnosti úveru a aká dlhá bude doba trvania zmluvy. Vyplýva to aj z jazykového výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Predmetné ustanovenie jednoznačne pojednáva o konečnej splatnosti úveru, teda o jednom konkrétnom termíne. Termín konečnej splatnosti má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac a rok, prípadne iným obdobným konkrétnym spôsobom nevyžadujúcim zložité matematické či logické operácie. Spotrebiteľ musí už na prvý pohľad, bez akýchkoľvek zložitých matematických operácií, presne vedieť kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (obdobne napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29. 01. 2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27. 06. 2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/160/2018 zo dňa 31. 07. 2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22. 10. 2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. 09. 2012). Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti analogicky poukazoval na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Home Credit c/a Klára Bíroová sp. zn. C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016, odvolací súd súhlasí so záverom, že termín konečnej splatnosti úveru nemusí byť uvedený vždy len konkrétnym dátumom (i keď by tomu tak v zásade malo byť), tento však musí byť uvedený tak, aby podmienky zmluvy umožnili spotrebiteľovi bez ťažkostí a zložitých výpočtov identifikovať termín konečnej splatnosti úveru. Uvedenie počtu splátok, v prípade zmlúv č. 8500039135, 8500042840 navyše bez uvedenia dňa v mesiaci, v ktorom má byť splátka splatná, takýmto jednoznačným spôsobom nie je.

11. V súvislosti s námietkou žalovaného o nemožnosti spájania absencie tohto údaju s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, vzhľadom na to, že príslušná smernica uvedenie tohto údaju nevyžaduje, odvolací súd uvádza, že i keď Smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES, ktorá predstavuje úplnú harmonizáciu práva v upravovanej oblasti, ktorú bola Slovenská republika povinná transponovať do svojho právneho poriadku, neuvádza ako jednu z požiadaviek i termín konečnej splatnosti úveru, a teda ide o údaj, ktorý zákon č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom do 30. 04. 2018) vyžadoval nad rámec smernice, je potrebné zdôrazniť, že smernice EÚ nemajú priamy účinok, teda nemôžu zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že v prípade nesprávnej transpozície smernice do vnútroštátneho právneho poriadku môže táto situácia viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler C-212/04 zo dňa 04. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“. Vzhľadom na to, že znenie ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv, ktoré vyžaduje okrem uvedenia doby trvania zmluvy i uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru je jednoznačné, je súd povinný aplikovať toto jednoznačné znenie zákona. Žalobcovi však ostáva zachované právo na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej porušením komunitárneho práva, presnejšie porušením povinnosti včasnej, úplnej a správnej transpozície smernice, voči štátu. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je potrebné poukázať na to, že najvyšší súd sa

v predmetných rozhodnutiach zaoberal možnosťou eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2018, pričom súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v danom prípade založil na absencii údajov vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona.

12. V nadväznosti na námietku žalovaného, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi keď uvádza i spôsob vyplývajúci z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v Oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, odvolací súd uvádza, že určujúce základné parametre poskytnutého spotrebiteľského úveru požadované kogentnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. musia byť uvedené v zmluve, a pokiaľ podstatné náležitosti dotknutej zmluvy obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré navyše nie je podpísané žalobcom, toto nie je možné považovať za súčasť zmluvy uzavretej medzi stranami. Vzniku zmluvy predchádza ponuka, následná akceptácia znamená uzavretie zmluvy. Ak však takáto akceptácia obsahuje nové podmienky, treba ju považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože predstavuje (nový) jednostranný prejav vôle účastníka zmluvy. Práve nedostatky kontraktáčného procesu pri uzatváraní úverovej zmluvy, pokiaľ ide o RPMN, boli zároveň ďalším dôvodom pre záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným žalobcovi vyššie uvedenými úverovými zmluvami, s ktorým záverom sa odvolací súd rovnako stotožňuje. Pokiaľ ide o námietku žalovaného vo vzťahu k záverom súdu o RPMN, v ktorej žalovaný s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. konštatoval, že i z citovaného ustanovenia vyplýva, že v prípade RPMN nejde o dohodnutý údaj, odvolací súd nad rozsah už prezentovaných záverov súdu prvej inštancie dodáva, že vo všetkých úverových zmluvách je údaj o RPMN uvedený nesprávne, keď v každej z vyššie uvedených zmlúv je v časti údajov o schválenom revolvingu RPMN vyššia ako ročná úroková sadzba úveru, čo vzhľadom na to, že RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, medzi ktoré v prvom rade patria úroky za úver, nie je logicky možné.

13. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal výšku priznaných úrokov z omeškania, odvolací súd dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, nie 8 % ako nesprávne namietal v odvolaní žalovaný.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, vrátane výroku o trovách konania, pri rozhodovaní o ktorých súd správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

15. Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol, i keď žalovaný v odvolaní uviedol, že odvolanie podáva i proti tomuto výroku, odvolací súd, vychádzajúc pri posudzovaní odvolania, vrátane jeho rozsahu, z obsahu odvolania v zmysle § 124 ods. 1 C. s. p., ponechal napadnutý rozsudok v tejto časti nedotknutý, keď žalovaný v odvolaní neprodukoval žiadne námietky, ktorými by spochybňoval správnosť záverov súdu v uvedenej časti. Z obsahu odvolania žalovaného tak nevyplýva, že by žalovaný napadol i výrok rozsudku, ktorým súd žalobu žalobcu v časti zamietol. V tejto súvislosti zároveň odvolací súd dodáva, že žalovaný nie je ani osobou oprávnenou podať odvolanie čo do zamietajúcej časti rozsudku, keďže v tejto časti ide o rozhodnutie vydané v jeho prospech.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, preto mu voči žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalobcovi v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v dôsledku čoho nie je následne potrebné rozhodovať o výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p., ktorá v danom prípade predstavuje 0,- eur).

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)